

Muusikast võlutud

TEKST MONIKA HELME
FOTOD KRISTJAN LEPP

Tenor Oliver Kuusik (34)
töötab Rahvusoperis
Estonia, jagades oma elu
Pariisi ja Tallinna vahel.

Kuidas sul läheb?

Elasin kaks aastat vabakutselise elu – poole kohaga Tallinnas, poolega Pariisis. Kuna meil **Geraldine**'iga (Geraldine Kuusik Casanova, sopran) on väike tütar **Lisa Maria** (2), paneb laps asjad paika – oleme nüüd rohkem siin. Kevadel viibisin kontsertide tõttu Venemaal ja Valgevenes. Minskis plaadistasime koos Minski riikliku raadio orkestri ja kooriga ning andsime kontserdi ka Polatskis. Sealne publik on erudeeritud ja emotsionaalne. Tundub, et keerulistel aegadel pääseb kunst rohkem mõjule, inimesed naudivad muusikat, otsivad hingele pelgupaika. Venemaal olles külastasime ka Moskva Suurt Teatrit. See koht iseenesest on vaatamisväärsus – marmor, kuld, punane samet. Ja moskvalased armastavad oma kuulsat teatrit.

Su abikaasa on korsiklanna ja suved veedate Korsikal. Kuidas sinna sobid?

Oi, suurepäraselt! Eestlastel ja korsiklastel on mõndagi ühist. Ka Korsika saar on küllaltki väike – ühiskonnamudel on meil üsna sarnane. Inimesed teavad üksteist, traditsioon on palju, see on kaubanduspiirkond, kust on aastatuhandeid läbi sõidetud. Aga meie Geraldine'iga oleme õnnelikud ja see on kõige tähtsam.

Oled päikesepoiss ja väljapoole elaja. Sa ei tõmbu kunagi üksindusse?

Mitte väga. Kuid minulgi on päevi, kui tahan olla üksi. Vajan seda hetke, mil üks peab kinni olema. Käin vahel lihtsalt jalutamas. Mere ääres, sest meri annab jõudu. Ja Kalamajas on mul ilus hoov, kus istun tihti omaette ja mõtlen. Iseendaga tuleb ju olla väga hea tuttav ja kõige parem sõber! See on prioriteet. Kui keegi tõesti arvab, et ma kogu aeg laulan ja õhtul koduski oma aariaid harjutan, siis ta eksib. Kodu on mu väike pelgupaik.

Kui palju sa Estonias rakkes oled?

Ei kurda! Eelmisel hooajal laulsin esmakordselt lausa kaheksas peaosas – mis on ikkagi korralik massõppimist, eriti väikese lapse kõrvalt. Kuid kokkuvõttes see arendab ja kannustab. Praegu oleme üsna pikalt siin, abikaasal on samuti kontserdid, laps käib lastehoius, jääme Eestisse juuli keskpaigani. Esinen ka Saaremaa ooperipäevadel, see on mul iga-aastane traditsioon. Kuressaarel on festivali ajal mingi eriline võlu – ooperivõlu. Kaasa aitavad ka ilusad ilmad ja sõbralikud inimesed. Hooaja lõpetan Kanadas Vancouveris kontserdiga Eesti päevadel.

Mis su kõige kõrgem noot on?

Räägitakse tenori kuulsast ja müstilisest ülemisest do-st. Arvan, et igal endast lugu pidaval tenoril peab ikka see do olemas olema. (Naerab.) Ja iga tenor peab oma do-d ka hoidma, see on meie leib! Aga need do-d on veel kõik erinevad ja iga do kohta on veel erinevad tehnikad! Repertuaariti on suur vahe, kas sa laulad seda do-d "Boheemis" või "Faustis". Õnneks on inimesed, kes meid, lauljaid, selles aitavad. Peab ikka tunnis käima ja end pidevalt arendama, niisama ei juhtu midagi.

Kelle juures sa end täiendad?

Minu juhendaja on praegu La Scala endine staarsopran Denise Duplex. Käin alati tema juures, kui olen Pariisis. Eks raha paneb ka asjad paika, tundide hinnad on ikka päris kõrged. Kuid ega ju kopikate eest kalliskive osta.

Meie elu ei käi sugugi nii, et teed suu lahti ja laulad, ning saad selle eest palka. On ka varjatud pool, mida publik ei näe. Aga huvitav aeg on praegu ja olen väga õnnelik, et asjad on nii, nagu need momendil on.

Noorena köitis sind hoopis teistsugune muusika?

Seostan hea meelega oma noorust n-õ kõrtsibändimuusikaga. See oli keskkooliaeg ja põnev periood. Pärast tulid juba muusikalid, mida ma samuti ei pea vähem tähtsaks, sest tollane hingus, mismoodi neid tehti, ja osalejate entusiasm, see on isegi praegu mõnes mõttes eeskujuks. Käisin ka "Kahe taktis", mis oli just-

"Iseendaga tuleb olla väga hea tuttav ja kõige parem sõber!"

kui praeguse superstaarisaate eelkäija. Minul seal väga hästi ei läinud (naerab), aga see-eest läks Tanel Padaril, kellega me suhtleme siiani. Ja ma ei lahterdaks muusikastiile üldse nii väga. Muusika on universaalne, muusade ja meelte kunst.

Sedagi vist ei teata, et oled enne lauljaametit ehitajana töötanud?

Just! Mulle väga meeldib ehitada, oma kätega midagi teha! Suvevaheaegadel olin ikka kuskil ehitusel. Vedasin kive ja kruusa... tuli ju taskuraha teenida ning see noorte kombel diskoteekides müramisele kulu- tada. Poistel oli popp tugevaks saada ja ehitus oli trenni asemel. Hiljem tegin linnas ka restaureerimistöid. Kui vanalinnas käin, siis ikka vaatan – see on maja, mille tellingutel olen kõõlunud.

Mäletan, et kui Tallinnas Ühispanka ehitasime, tõmbasin lõunapausi ajal töötunkede asemel smokingu selga, laulsin "Ave Maria" kuskil ära, ning siis tunked jälle tagasi ja ehitama. Bossile ei julgenud öeldagi, et olen tegelikult rohkem

laulumees. Talle rääkisin ikka, et olen kõva ehitaja! Oma korterit olen ise putitanud, nüüdki teen paljud asjad ise ära kui vaja. Ainult aega on järjest raskem leida, millest on väga kahju, sest vahel on tore nokitseda. Aeg-ajalt tuleb ju kompenseerida intensiivset ajutegevust mõne rohkem füüsilisega.

Mida vabal ajal teed? On sul üldse seda?

Mu praegune elu on üsna projektipõhine. Kui tean kuu aega ette, et mul on raske etendus tulemas, hakkab selleks vaikselt valmistuma. Just vaimselt. Peas tiksub kogu aeg teadmine, mis tulemas. Vanusega peab hakkama ka rohkem kontsentreerima, keskendumise harjutustele, tuleb tunnetada oma organismi, selle valmisolekut. Ja kui etendus on juba nädala pärast, peab väga täpselt teadma, kuidas vormi ajastada. See ei erine üldse sellest, mida teevad tippportlased. Ja pärast puhkad! Mu elus on tegemisi nii palju. On inimesi, kellega kogu aeg suhtlen, teen seda suure rõõmuga! Ja alati leidub keegi, kes külla kutsub, kellega minna kohvikusse...

Kas saatus on sinuga loogiliselt ja heatahtlikult käitunud?

(Mõtleb.) Saatusesse ma usun küll. Sellega on ka nii, et saatust ei maksa väga õrritada. Pead rahulikult vaatama, mida teed, ja oma asja ajama. Igal artistil on aegu, kui mõtled, et mis see kõik väärt on, et ei viitsi. Ning vahel ütled – täna ma vihkan muusikat! See on täiesti loomulik! Sest – kes ei kahtle, see ei arene. Meil kõigil vist peavadki olema need noore Wertheri aastad, kui vahel rebime noote puruks ja vahel meeldib

meile kõik nii hullupööra... Kuid eesmärk on ikkagi rahulikult järel mõelda ja ebaõnnestumised, mittemeeldivad asjad, mis on mueriala loomulik osa, üle elada. Kui see õnnestub ja suudad suhtuda nii, et seda ehk oligi vaja, võtmata midagi liiga isiklikult ja südamesse, on kõik hästi! Lauljale, ükskõik kui kuulus ta on, võib igäiks tulla ütleva, et see, mis sa täna tegid, ei olnud just päris nii, nagu peab. Sel hetkel on su sisemine kindlus väga tähtis. Minul aitavad seda hoida mu loomeprotsess, perekond ja sõbrad.

Millest unistad?

Unistused peavad kindlasti olema! Me peame oma mõtte ikka kogu aeg kuhugi sinna üles suunama. Tuleb sellega tegeleda, et olla jätkuvalt parem inimene. See humanne faktor on mu unistustes kõige olulisem.

“Kes ei kahtle, see ei arene.”

Mis on sinu arvates mehelikkus?

Mis see tänapäeva mõistes on? Ma arvan, et selle õigeima mehelikkuse toovad mehes esile ikka naised. Selles pole kahtlustki! Naised on väga tähtsad, vaat et kõige tähtsamad! Nad väärivad alati austust, nende vastu tuleb olla tähelepanelik – selline prantslaslik viisakus on mulle küll juba külge jäänud.

Millised naised su silma särama panevad?

Ehk naised, kellest ma väga hästi aru ei saa. Teatris on meie maailm tihti väga psühholoogiline, emotsionaalne, ja pilt inimesest tekib küllaltki ruttu. Aga kui ei teki, siis

FOTO ERAKOGU

Kirglik, nakkavalt optimistlik

RISTO JOOST, SÖBER JA KOLLEEG

Meie tutvus sai alguse 5aastaselt Eesti poistekoori katsetelt. Edukalt katsed läbinud, soovitati meile minna Tallinna muusikakeskkooli, kus mõnda aega olime esimeses klassis ka pinginaabrid.

Oliver on kirglik, energiline, nakkava optimismi, harukordse huumorimeelega, sõpru ja kolleege toetav inimene. Tänu oma erakordsele muusikalisel andele ja säravale tenorihäälele on ta teinud väga paljusid õnnelikuks.

Minu senised mälestused temast on seotud erinevate elusituatsioonidega: poistekoori kontserdid nii kodu- kui välismaal, kus ta oma sulni sopraniga kõigile meelde jäi; kalapüügiretked, kus Aegviidu Nelijärv püüti ahvenatest tühjaks... jne.

Kuna minu ja Oliveri ema said hästi läbi, olime ka pärast seda, kui Oliver läks teise kooli, üksteise tegemistega kursis. Eriline oli minu jaoks aga päev, mil hakkasime Oliveriga, juba tuntud tenoriga, Rahvusoperis Estonia koos töötama. Esimest korda puutusime ooperilaval kokku Tõnu Kõrvitsa ooperis “Liblikas” ja pärast seda ka Gounod’ ooperis “Faust”. Veidral kombel polnud meil peale mutitseerimise üksteisele suurt midagi öelda, sest arusaamine muusika kulgemisest ja väljendusest oli väga sarnane.

hakkabki mul huvitav! Ja naiselikkus on väga oluline. Minu arust on veetlev ja teeb naisest naise see, kui ta leiab üles oma sisemise minna, oma tugevad küljed. Kui ta suudab realiseerida oma pehmed naiselikud mõtted ning väärtused ja julgeb olla see, kes ta tegelikult on. Paljud räägivad ka *make-up*ist ja iluoperatsioonidest, ma üldse ei tauni neid. Tean, et ilus olemine – see on ka väga kulukas ja aeganõudev ning ma kindlasti olen ses osas tähelepanelik.

Mõtled ka tulevikule? Milline võiksid olla näiteks kaheksakümneselt?

Nooremana olid need ettekujutused muidugi palju selgemad. Saan ju alati õpetada ja kogemusi edasi anda, kui ise enam ei laula. Võib ka muusikaüritusi korraldada, mille see meeldiks. Ja kindlasti ma 87selt oma oliive kusagil kasvatan, see on selge!